

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. D.**, zastoupená JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem L. Poděště 1883, Ostrava – Poruba, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2013, č. j. 17 A 17/2013 – 213,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2013, č. j. 17 A 17/2013 – 213, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 7. 7. 2009, č. j. DSH/7873/09, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“) ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za tento přestupek byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 13.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že tvrzené porušení práv stěžovatelky uvedené v žalobě v části A.1. nazvané „Nezákonné omezení práva a lhůty pro vyjádření, neuvědomění dotčené osoby o úkonu“ a v části B.4.2.

nazvané „Podání odvolání bylo antidatováno, skutečnosti na sebe logicky nenavazují“ vyhodnotil jako zjevně nedůvodné, neboť žalobní výtky směřovaly do oblasti správního řízení ve věci zadržení stěžovatelčina řidičského průkazu, které bylo vedeno pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08. Dále se krajský soud velmi obsáhle zabýval dalšími žalobními body a dospěl k závěru, že nejsou důvodné. V postupu krajského úřadu a magistrátu neshledal žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se podle jeho názoru vypořádaly s provedenými důkazy v rozsahu nezbytném pro posouzení předmětného přestupku a jejich rozhodnutí nejsou zmatečná či nepřezkoumatelná. Ve správním řízení byly nesporně zjištěny rozhodné skutečnosti, které se vázaly k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty. Podklady pro tyto závěry byly zcela průkazné, počínaje výsledkem provedené orientační dechové zkoušky a potvrzené odborným vyjádřením a výsledkem lékařského vyšetření. Je nezpochybnitelné, že v krvi stěžovatelky bylo zjištěno 0,44 g/kg alkoholu. Pokud se týká posouzení naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty přestupku, krajský soud uvedl, že stěžovatelka od příchodu do baru až do odchodu z něj vystupovala zcela pasivně. Neučinila, byť náznakem, jediný aktivní krok k tomu, aby si ověřila, jaký nápoj a komu je objednáván, aby tím mohla ovlivnit, že je jí podáván ke konzumaci nealkoholický nápoj. Pouze v případě, že by se aktivně podílela na objednání nápoje a pro svoji osobu objednala nápoj nealkoholický a po přinesení nápojů u obsluhujícího číšníka si ověřila, který z nich je nealkoholický, zachovala by míru povinné opatrnosti a své povinnosti řidiče by respektovala. To se však nestalo. Pokud stěžovatelka nevěděla, že tímto svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, pak vzhledem k nastalým okolnostem toto vědět měla a mohla. Objednala-li svědkyně K. D. v přítomnosti stěžovatelky dva nápoje „Mojito“, jedno alkoholické a jedno nealkoholické, a číšník je přinesl ve stejných sklenicích, stěžovatelka měla a mohla vědět, že jeden z obou nápojů je alkoholický. Chyba obsluhujícího číšníka, který vypověděl, že objednávku vyřídil tak, že přinesl dvě alkoholická „Mojita“, nemůže stěžovatelku vyvinut a vyvrátit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, neboť tím spíše i v této situaci se očekává dodržení míry povinné opatrnosti řidiče. Návrh stěžovatelky na upuštění od uloženého trestu krajský soud zamítl s tím, že při užití moderačního práva ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. je vázán limity stanovenými zákonem. Tyto zákonné limity musí být pro soud stejné jako ty, které umožňují užití moderačního práva správnímu orgánu. Nemůže-li správní orgán podle ust. § 22 odst. 12 zákona o přestupcích upustit od uloženého trestu, který byl stěžovateli uložen podle odst. 5 citovaného ustanovení, nemůže tak učinit ani soud. Krajský soud neshledal ani důvod pro snížení uloženého trestu. Vyšel přitom především z obsahu žaloby, ve které stěžovatelka zmiňovala jen likvidační lhůtu úhrady pokuty, nikoliv likvidační výši pokuty. Jestliže obě sankce byly uloženy při spodní hranici zákonné sazby, již pojmově nemůže být splněn předpoklad stanovený v ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. pro jejich snížení, neboť se nemůže jednat o sankce uložené ve zjevně nepřiměřené výši. V této souvislosti totiž nelze podle krajského soudu přehlédnout posouzení závažnosti přestupku, jak ji zcela logicky v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyhodnotil magistrát ve svém rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítala jeho nezákonnost. Vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, byla způsobena projednáním věci v nepřítomnosti zástupce stěžovatelky, ačkoliv byla krajskému soudu v dostatečném časovém předstihu

pokračování

doručena žádost o odročení jednání, která nemohla být opatřena žádným potvrzením o neschopnosti zástupce účastníka řízení se tohoto jednání účastnit, když soudem byla pro doložení takového potvrzení stanovena lhůta v délce 42 minut. Žádost o odročení byla krajskému soudu předložena bezprostředně poté, kdy se zástupce stěžovatelky dozvěděl o kolizi s jednáním u Okresního soudu pro Prahu - západ ve věci vedené pod sp. zn. 13 Nc 65/2012. Klienti v obou projednávaných věcech nesouhlasili se substitucí a trvali na osobní účasti právního zástupce u jednání u obou soudů. Proto se právní zástupce ani nesnažil substituci zajišťovat. Stěžovatelka dále uvedla, že ukládání sankcí je činnost zaměřená na zjištění všech okolností, za kterých došlo ke spáchání přestupků, předpokladů nápravy odpovědné osoby a na zajištění ochrany zájmů společnosti prostředky trestněsprávních norem. Při vyměřování sankcí se uplatňují zásady zákonnosti, spravedlnosti, individualizace a přiměřenosti. Stěžovatelka se v žalobě konkrétně zaobírala likvidační výší pokuty, když krajský soud měl shledat důvod pro snížení uloženého trestu s ohledem na jí podrobně vylíčené a doložené osobní, majetkové a výdělkové poměry, které dokonce vedly k osvobození stěžovatelky od soudních poplatků v plném rozsahu. Princip spravedlnosti při ukládání sankce se nespojuje jen s osobou pachatele, ale se zájmy společnosti a případného poškozeného. V daném případě však nebyl nikdo poškozený. Co se týká osoby pachatele, stěžovatelka zdůraznila, že nikdy neměla konflikt se zákonem, jednání bylo zjištěno jako výhradně excesivní, u nějž okamžikem zjištění, že vůbec k excesu došlo, nastala nečinnost v řízení vozidel. Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nesprávně uvedl popis objednávání nápojů a uvedl tak v omyl Nejvyšší správní soud při rozhodování o předcházející kasační stížnosti, když ten z nesprávného přepisu pak vycházel. Stěžovatelka nesouhlasila se závěry, podle kterých ji krajský soud vmanévroval do aktivního podílení se na objednání alkoholického nápoje pro svou osobu a nutnosti po přinesení sklenic nápojů obsluhujícím číšníkem si dotazem ještě ověřovat, který nápoj není alkoholický. V popsané situaci si zachovala míru povinné opatrnosti řidiče a své povinnosti řidiče respektovala, protože svědkyně K. D. obsluhujícímu číšníkovi uvedla, že objednává pro stěžovatelku nealkoholický nápoj Mojito bez rumu. Ve vztahu k uplatněným námitkám podjatosti vůči jednotlivým úředním osobám pak stěžovatelka namítala, že krajský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi žalobními námitkami, ale naopak uvedl, že jejich samotnou podstatou se nezabýval, a proto je jeho rozsudek v této části nepřezkoumatelný. Stěžovatelka totiž v řízení o žalobě tvrdila, že vliv na zákonnost rozhodnutí byl vyložen právě v obsahu uplatněných námitek a nejedná se jen o technické zhodnocení jejich (zákonnostního) pojetí. Závěrem pak uvedla, že plný úspěch účastníka řízení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. není výlučně odvislý od zrušení napadeného správního rozhodnutí. I v případě jeho nezrušení měl krajský soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu vyslovit, že účastník řízení zaznamenal pouze částečný úspěch v řízení o předcházející kasační stížnosti v této věci ve smyslu § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a v této části přiznat stěžovateli poměrnou náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil s jejím obsahem nesouhlas. Věc byla u krajského soudu projednána v nepřítomnosti stěžovatelky, resp. jejího zástupce, a to zcela v souladu se zákonem, neboť k odročení jednání mohlo dojít jen z důležitých důvodů, a ty splněny (prokázány) nebyly. V podrobnostech krajský úřad odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti brojila také

proti věci samé a namítala i problematiku podjatosti oprávněných úředních osob, tyto skutečnosti již byly předmětem soudního přezkumu a Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení. V novém soudním řízení se měl krajský soud zabývat pouze možností snížení uložených sankcí. Toto krajský soud učinil a v napadeném rozsudku se touto skutečností dostatečným způsobem zabíral. Krajský úřad proto navrhl, aby kasační stížnosti byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou vadou řízení před krajským soudem, která podle stěžovatelky spočívala v projednání věci v nepřítomnosti jejího právního zástupce.

Podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. nařídí předseda senátu k projednání věci samé jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Podle odst. 3 citovaného ustanovení nebrání neúčast řádně předvolaných účastníků projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.

Podle ust. § 50 s. ř. s. může být jednání odročeno z důležitých důvodů. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Podle obsahu soudního spisu bylo předvolání k jednání, které bylo nařízeno na pondělí 10. 6. 2013 v 13:00 hod, doručeno zástupci stěžovatelky v pátek 31. 5. 2013 vložení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. V pátek 7. 6. 2013 v 10:43:20 hod byla do e-mailové schránky krajského soudu doručena omluva zástupce stěžovatelky s odůvodněním, že na stejný den má nařízeno jednání u Okresního soudu pro Prahu – západ ve věci sp. zn. 13 Nc 65/2012, přičemž jde o jednání, o kterém byl uvědomen před sdělením data konání jednání v této věci. Současně zástupce stěžovatelky požádal o odročení jednání. Krajský soud ho obratem vyzval, aby nejpozději téhož dne, tj. 7. 6. 2013, do 15:30 hod svá tvrzení doložil a sdělil, zda oba jeho klienti nesouhlasí se substitucí a trvají na jeho osobní účasti u nařízených jednání, příp. zda se mu nepodařilo přes veškerou snahu zajistit substituci na jednání nařízené u Krajského soudu v Plzni. Tato výzva byla zástupci stěžovatelky doručena faxem téhož dne v 14:47 hod. Zástupce stěžovatelky na ni reagoval podáním doručeným do e-mailové schránky krajského soudu téhož dne v 16:06:57 hod. V tomto podání sdělil, že žádost o odročení byla soudu předložena bezprostředně poté, kdy se dozvěděl o kolizi s jednáním u Okresního soudu pro Prahu – západ a jako důkaz navrhl spis uvedeného soudu sp. zn. 13 Nc 65/2012. Dále sdělil, že jeho klienti nesouhlasí se substitucí a trvají na jeho osobní účasti u jednání obou soudů, pročež se ani nesnažil substituci zajišťovat. Závěrem pak uvedl, že se mu v danou chvíli nedaří spojit se s klienty, a proto žádá o prodloužení soudem stanovené 42 minutové lhůty k doložení tvrzení. Součástí soudního spisu je také úřední záznam ze dne 10. 6. 2013 o tom, že telefonicky bylo zjištěno, že ústní jednání ve věci sp. zn. 13 Nc 65/2012 je nařízeno na 10. 6. 2013

pokračování

v 9:00 hod. V protokolu o jednání ze dne 10. 6. 2013 je pak uvedeno, že jednání začalo ve 13:00 hod a usnesením bylo rozhodnuto, že *„bude jednáno v nepřítomnosti řádně a včas vyrozuměného zástupce, který svoji omluvu neučinil včas a tuto omluvu řádně nedoložil.“*

Jak vyplývá z výše uvedených skutkových okolností, zástupce stěžovatelky byl krajským soudem vyrozuměn o nařízeného jednání v dostatečném předstihu. Jeho omluva však byla doručena krajskému soudu jeden pracovní den před termínem nařízeného jednání. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky nedoložil své tvrzení o kolizi obou jednání a neprokázal, že byl o jednání nařízeném u Okresního soudu pro Prahu – západ informován dříve než o jednání u Krajského soudu v Plzni, pokusil se krajský soud tyto vady odstranit. Zástupce stěžovatelky však reagoval na výzvu krajského soudu opožděně a ani v této reakci své tvrzení nijak nedoložil. V této souvislosti je nutno poukázat i na rozpor v jeho tvrzeních, kdy na jedné straně uvádí, že oba klienti nesouhlasili se substitucí a na druhé straně tvrdí, že se mu s klienty nepodařilo spojit. Nejvyšší správní soud dále poukazuje i na to, že jednání u Okresního soudu pro Prahu – západ ve věci sp. zn. 13 Nc 65/2012 bylo nařízeno na 9:00 hod a jednání u Krajského soudu v Plzni v předmětné věci na 13:00 hod téhož dne. Z této skutečnosti je zřejmé, že k žádné kolizi nařízených jednání nedošlo, protože zástupce stěžovatelky měl dostatek času, aby se po skončení jednání u Okresního soudu pro Prahu – západ mohl zúčastnit i jednání u Krajského soudu v Plzni. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy neúčast řádně a včas předvolaného zástupce stěžovatelky nebránila v projednání a skončení věci, neboť v daném případě nebyly dány důležité důvody pro odročení nařízeného jednání. Proto je tato stížná námitka nedůvodná.

Stěžovatelka dále vyjádřila v kasační stížnosti nesouhlas se závěrem krajského soudu, který neshledal důvod pro moderaci uloženého trestu.

Podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Správní orgány ukládají sankce za správní delikty v rámci jejich diskrečního práva (správního uvážení). Na rozdíl od přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek, je oblast správní diskrece ze soudní kontroly v podstatě vyloučena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen tehdy, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení anebo volné uvážení zneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Není rovněž v pravomoci správního soudu, aby nahradil správní uvážení správního orgánu a sám rozhodl, jaká sankce má být uložena. Zákon v tomto směru stanoví jen jednu výjimku a to tehdy, dospěje-li soud k závěru, že sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

V daném případě byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

Za tento přestupek správní orgán uloží pokutu v rozmezí od 10.000 Kč do 20.000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku (§ 22 odst. 5 zákona o přestupcích). Krajský soud neshledal důvod pro snížení uloženého trestu, když podle jeho názoru pokutu ve výši 13.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 8 měsíců, s ohledem na zákonem stanovené rozpětí, nelze považovat za trest uložený ve zjevně nepřiměřené výši. Přitom poukázal i na posouzení závažnosti přestupku, jak ji v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyhodnotil magistrát ve svém rozhodnutí. Závěr, k němuž dospěl krajský soud je v souladu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu, protože zjevně nepřiměřený není trest uložený při spodní hranici zákonného rozmezí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud považuje stručné odůvodnění zamítnutí návrhu na snížení trestu krajským soudem za dostatečné, a to vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka v žalobě neuvedla žádná konkrétní tvrzení ohledně nepřiměřené výše uloženého trestu. Pouze na str. 29 žaloby zmínila likvidační lhůtu 15 dnů k úhradě pokuty.

Stížní námitka, v níž stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem krajského soudu, že nezachovala míru povinné opatrnosti, tj. že nerespektovala svoje povinnosti řidičky, je nepřipustná. Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Smyslem tohoto ustanovení je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. V daném případě Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 112/2012 - 36, kterým byl zrušen předchozí rozsudek krajského soudu v téže věci, posoudil tuto stížní námitku jako nedůvodnou. Krajský soud se v dalším řízení řídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a v napadeném rozsudku se proto nově zabýval pouze návrhem na moderaci uložených sankcí.

Pokud stěžovatelka namítala, že se krajský soud nevypořádal s uplatněnými námitkami podjatosti vůči jednotlivým úředním osobám, pak toto tvrzení je v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku, protože krajský soud se těmito námitkami podrobně zabýval na str. 13, 14 a 16 rozsudku. Posouzení těchto námitek krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné, neboť je zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou argumentaci stěžovatelky uvedenou v žalobě.

Za důvodnou konečně Nejvyšší správní soud nepovažuje ani stížní námitku týkající se nákladů řízení o stěžovatelčině předchozí kasační stížnosti. Krajský soud v napadeném rozsudku rozhodoval o náhradě všech nákladů, které účastníkům vznikly v průběhu celého soudního řízení, tj. včetně nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti, jak mu uložil Nejvyšší správní soud. Z hlediska ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. je pro přiznání náhrady nákladů řízení rozhodný konečný úspěch či neúspěch účastníků ve věci, nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti, kterým bylo předchozí rozhodnutí krajského soudu zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka konečný úspěch ve věci neměla, nemá právo ani na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o předchozí kasační stížnosti.

pokračování

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu